

A. Simon; **Del 1640 al 1705. L'autogovern de Catalunya i la classe dirigent catalana en el joc de la política internacional europea**, Universitat de València i Institut d'Estudis Catalans, 2011.

En aquest llibre, i a diferència de la tesi sostinguda per Ferran Soldevila i Pierre Vilar, que ha estat seguida per molts altres historiadors, s'interpreta i es documenta que el sentit polític que defineix centralment, per part catalana, els xocs de 1640 i 1705 és essencialment el mateix: tractar d'assegurar la integritat i la continuïtat del règim d'autogovern propi en el marc d'un model d'estat de tipus constitucionalista. La incardinació en el joc de la política internacional europea seria en el 1640 per intentar frenar les escomeses del reformisme absolutista d'Olivares, i en 1705 per procurar recuperar el terreny perdut en l'autogovern d'ençà 1652. En aquest sentit l'aposta catalana de 1705 no tindria un horitzó "espanyol", sinó "sobiranista català", l'objectiu en el 1705 seria afermar les llibertats del sistema pactista, retallades de del 1652 i maltractades contínuament per la pràctica política del govern central de la monarquia. A partir d'aquí, i no pas d'un programa espanyol, s'hi podia bastir un marc polític i institucional propi que, una vegada recuperat l'autogovern perdut el 1652, fos capaç de donar sortida a les energies i al dinamisme d'una economia en expansió, com ho era l'economia catalana del final del segle XVII i començament del XVIII.